

Tractatvs De Sacramentis Et Censvris

Hurtado, Gaspar

Moretus, 1633

Tractatvs De Svspensione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94788](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94788)

TRACTATUS DE SUSPENSIONE DIFFICULTAS PRIMA

Quid sit Suspendio.

SUSPENSIO Ecclesiastica strictè sumpta, de qua tractamus, est censura, qua Clericus priuatur usu potestatis ei conuenientis aut ratione officij clericalis, aut ratione beneficij, aut ratione vtriusque. Est autem suspensio censura, vt constat ex cap.

Quærenti. 20. de Verborum significat. quia est poena medicinalis, bono spirituali priuans, & continetur sub censura tamquam sub genere, in quo conuenit cum excommunicatione & interdicto, vt constat ex dicto cap. Reliquæ verò particulae ponuntur pro differentia, quia eis differt ab excommunicatione & interdicto: quia in primis suspensio aliquando priuat usu beneficij, & non excommunicatione & interdictum; deinde priuat alijs, quibus non interdictum, quamuis eis priuet excommunicatione. Et licet excommunicatio & interdictum priuent aliquibus eisdem bonis, quibus suspensio, tamen diuerso modo, ex quo differentia quasi specifica inter suspensionem, excommunicationem & interdictum desumitur; quia suspensio priuat illis bonis, nempe usu potestatis clericalis, quatenus est usus seu ministerium, vt sic, potestatis clericalis: excommunicatio verò priuat eo usu, quatenus est communicatio per modum societatis cum alio circa quem exercetur, aut quatenus in eo cum alijs personis communicat: interdictum verò priuat illo usu, quod priuat quatenus est quoddam bonum secundum se participabile ab aliquo, & non vt est ministerium seu exercitium potestatis clericalis, nec vt est bonum commune fidelibus inter se, seu vni cum alijs. Ex quo deducitur, suspensionem tantum posse ferri contra Clericos.

DIFFICULTAS II.

Quotuplex sit Suspendio.

Suspensio strictè sumpta in primis, altera est à salute, & altera est ab homine. Deinde suspensio altera est totalis, qua quis simul suspenditur ab officio & à beneficio, vt expressè fertur in cap. *Tuarum.* 11. de Priuilegijs; & altera est partialis, qua quis suspenditur vel ab officio tantum, vel à beneficio tantum: & suspensio partialis ab officio subdividitur in plures alias, pro varietate officiorum Ecclesiasticorum.

Est tamen difficultas, An quando suspensio fertur absolute absque vlla rei aut effectus determinatione, vt quando dicitur, *sit suspensus*, sit suspensio tantum ab officio, an etiam à beneficio.

Burgasius, Antonius de Butrio, & Felinus, referunt à Sayro lib. 4. c. 4. docent, suspensionem sic absolute latam, tantum esse ab officio, sed absque fundamento, imò contra rationem, vt docent Henricus quæz lib. 13. cap. 32. Egidius disput. 15. dub. 1. Sayrus vbi supra, quia tunc suspensio non fertur cum limitatione; est ergo ab omni eo à quo esse potest, ac proinde ab officio & à beneficio simul.

Tandem suspensio alia est perpetua, alia est ad determinatum tempus, & alia ad tempus indeterminatum.

DIFFICULTAS III.

Quibus modis possit ferri Suspendio.

Conueniunt Doctores, suspensionem ferri posse dupliciter: vno modo vt censuram, id est vt poenam medicinale, qua, posita emendatione suspensio, exigit auferri, & solum ob contumaciam respectu Ecclesiæ præcipientis; altero modo, vt puram poenam, seu vindictam, & etiam ob peccatum contra ius naturale aut diuinum, quamuis non Ecclesiasticum, vt diximus Tractat. de Censuris in communi, Difficul. xviii. vbi etiam explicuimus, qua ratione prærequiritur monitio, vt qualibet censura feratur.

Pro cuius maiori intelligentia obseruandum est, suspensionem posse varijs modis ferri. Primum, addendo *in perpetuum*, vel *sine spe relaxationis*, quæ suspensio, quamuis sit totalis, ab officio videlicet & à beneficio, & perpetua, non habet rationem depositionis; quia præterquam quod dicta suspensio fertur in punitionem, & non depositio, suspensio dicta non priuat potestate & dominio, sed tantum usu; depositio verò priuat quasi potestate & dominio. Secundò ferri potest ad tempus limitatum, vt quando dicitur, *ad triennium*, quo transacto statim ex se ipsa cessat; & quando dicitur, *donec reus satisfaciatur*, quæ etiam ex se ipsa cessat statim ac satisfaciatur reus; & etiam quando dicitur, *ad beneplacitum iudicis*, quæ secundum non paucos etiam iudicem mortuo ex se ipsa cessat, quia iam est, vt pote mortuo, non placet in prolongatione suspensionis: quod nobis difficile videtur, quia communis sensus illius particulae *ad beneplacitum* est, donec non displiceat, seu donec non reuocetur. Prædictæ autem suspensiones quouis modo ex dictis latae, non habent rationem poenæ medicinalis, id est, poenæ quæ exigat auferri cessante contumacia, sed habent rationem puræ poenæ. Tertiò ferri potest suspensio, vt regulariter fertur, absque assignatione aliqui temporis, vt quando absolute dicitur, *sit suspensus*, vel

vel eum suspendimus. & tunc fertur ob contumaciam, seu inobedientiam respectu Ecclesiae precipientis, & suspensio sic lata habet rationem censuræ, quia tunc respiciente reo, & satisfaciente, absolvens est.

DIFFICULTAS IV.

Quos effectus habeat Suspendio.

7 **C**onueniunt Primò Doctores, suspensum ab officio absolute, absque limitatione officij, esse impeditum seu prohibitu exercere omnes actiones seu functiones clericales, nempe omnes actiones solemnes Ordinis, & omnes actus iurisdictionis Ecclesiasticae, quia utraque potestas, tam Ordinis quam iurisdictionis, est verè officium, non tamen eo ipso esse suspensum à beneficio, ut deducitur ex c. Inter, 10. de Purgatione: quod est verum, quamvis suspensio ab officio sit perpetua, ut cōtra Nauarrum c. 27. nu. 6. docent Sancius l. 3. disp. 51. num. 12. & Aegidius disp. 15. dub. 2. quia officium distinctum est à beneficio, & non includit beneficium, neque includitur in beneficio. Vnde suspensio ab officio, quamvis absolute, poterit fructus beneficii percipere, si aliàs beneficio inferuiat, saltem per alium.

Sancius.
Aegidius.

8 Addunt tamen Suarez disp. 26. sect. 3. & Aegidius, suspensio absolute ab officio illicitè, quamvis validè, conferri beneficium, argumento deducto à simili, cap. vltimi. de Clerico excommunicato. Id tamen nobis non probatur; quia existimamus, ei non solum validè, sed etiam licitè conferri, ut deducitur ex cap. Vt non est compos. 14. de Temporalibus ordinat. Argumentum autem à simili non est efficax, praesertim in materia odiosa, qualis est praesens materia. Nihilominus in cap. Cum bona memorata. 8. de Etate & qualitate, & ordine perscrutandorum, decernitur, collationem beneficii factam suspensio per triennium in suspensione perfectenda esse irritandam.

Suarez.
Aegidius.

9 Conueniunt Secundò Doctores, suspensum ab aliquo officio determinato, non tantum esse prohibitum exercere actus illius officij, sed etiam actus alterius officij includentem illum; ut si quis est suspensus ab Ordine Diaconatus, non solum non potest exercere Ordinem Diaconatus, sed neque potest celebrare, quia actus celebrandi includit actum seu usum Diaconatus: non tamen est prohibitum exercere actus alterius officij, quāvis suspensio illius officij à quo determinatè est suspensus, ut cōtra communem sententiam docent nonnulli apud Suarez sect. 4. quod etiam ipse probabile censet. Verbi gratia, suspensio ab Ordine inferiore, non est prohibitum exercere actum superioris non includentem actum inferioris: v. g. suspensio ab Ordine Diaconatus, potest confessiones audire, quia officia Diaconatus & Sacerdotij sunt distincta, & actus audiendi confessiones non includit, imò nec supponit actum Diaconatus, etiam si officium Sacerdotij, quoad celebrationem, supponat officium Diaconatus.

Suarez.

Conueniunt Tercio Doctores, suspensum à beneficio esse prohibitum percipere fructus beneficii, & administrare temporaliter beneficium adhuc per procuratorem, quia isti sunt proprii actus beneficii: teneri tamen praestare id ad quod ex beneficio obligatur, quia suspensio solum punit, & non

liberat ad obligationem: iste tamen sic suspensus à beneficio, non est prohibitus exercere actus potestatis eligendi, & alios actus iurisdictionis conuenientis ratione beneficii, ut contra Sayrum l. 4. c. 6. Aulla. & contra Nauarrum & Henriquez docent Aulla Aegidius. 3. p. disput. 2. dub. 1. Aegidius ubi supra, & plures alij, & deducitur ex cap. Cum Vintonensis. 25. de Electione; quia quamvis isti actus sint potestatis annexae beneficio, sed non ipsius beneficii.

Id verò quod addit Nauarrus 2. de Restitutione, cap. 2. n. 237 nempe, suspensio à beneficio non esse denegandos fructus beneficii, donec à Iudice illis priuetur, falsum est, & contra sententiam communem. Quia sicut suspensus ab officio, est priuatus omni actu officij, ita suspensus à beneficio, est priuatus omni fructu temporali beneficii. Poterit tamen, ut aduertit Aulla, recipere fructus correspondentes labori quem seruando impendit, & qui darentur substituto, quia isti non tam sunt fructus beneficii, quam stipendium laboris: poterit quoque ob eandem rationem percipere quotidianas distributiones.

Conueniunt Quarto Doctores, suspensum copulatiue ab officio & à beneficio (siue quia sic expressè suspenditur, siue quia suspenditur absolute) prohiberi exercere functiones officij & beneficii, iuxta ea quae diximus.

Sed quamvis Doctores communiter doceant, suspensum ab officio, vel à beneficio, sub distinctione, à neutro manere suspensum: quia non ab utroque, ut patet; nec ab altero, quia non est maior ratio ob quam ab vno potius quam ab altero maneat. Nihilominus, ut docent nonnulli apud Burgasium Tract. de Irregularitate, part. 6. tit. de Suspensione, nu. 29. credimus, manere suspensum ab vno vel ab altero determinatè pro optione suspensi, quam tenetur facere: sicut qui condemnatur ut exulet, vel ut soluat certam quantitatem pecuniae, verè manet obnoxius vni aut alteri, & obligatur vnum aut alterum eligere, quia absque fundamento negatur, Iudicem habere auctoritatem ad sic ferendam sententiam poenae, & ad obligandum reum ut eligat quam maluerit.

Burgasius.

Conueniunt Quintò Doctores, Episcopum suspensum à Pontificalibus, esse prohibitum exercere quicumque actum Ordinis Episcopalis, ut ordinare, & consecrare aras, non verò exercere actus iurisdictionis, adhuc Episcopalis, nec actus Ordinum inferiorum Episcopali.

Conueniunt Sextò, suspensum ab ingressu Ecclesiae, prohiberi celebrare diuina officia intra Ecclesiam, & ea audire, non verò extra. Vtrumque tamen hoc potius pertinet ad interdictum quam ad suspensionem, quia suspensio proprie & strictè non priuat auditione diuinorum, sed celebratione; interdictum verò utroque.

DIFFICULTAS V.

Quo modo suspensus possit exercere ea à quibus est suspensus.

13 **C**onueniunt Doctores, illicitum esse suspensum, exercere ea à quibus est suspensus: imò esse peccatum mortale, nisi materia sit leuis, & fieri irregularem, si solemniter exerceat actum Ordinis sacri: excusabitur tamen à culpa contra prohibitionem suspensionis (& consequenter ab irregula-

Ecc 4

gularitate, quæ ob eam culpam incurritur, etiam si exerceat actum Ordinis sacri, adhuc Presbyteratus) quoties non denunciatus exercet id à quo est suspensus, ad petitionem fidelium, iuxta Extravagantem, *Ad evitanda scandala*, in qua est sermo de quacumque censura; de quo nonnihil diximus Tract. de Excommun. Disput. 11. Difficultate 14. Addidimus, à culpa contra prohibitionem suspensionis, quia suspensus ob crimen aliquod mortale, non denunciatus, qui celebrat ante confessionem illius criminis, quamvis ad petitionem fidelium, ad minus peccat contra prohibitionem celebrandi in statu illius peccati non confessi, ob quod incurrit suspensionem; quia ad celebrandum tenetur prius omnia sua peccata mortalia confiteri. Si tamen celebrando non peccat contra prohibitionem suspensionis, ut indicat Ledesma 1. par. 4. quæst. 5. art. 6. dub. 13. etiam si celebret, non incurrit irregularitatem, quia tantum incurritur ob culpam contra prohibitionem suspensionis.

Ledesma.

14 Ita tamen usus eorum à quibus quis est suspensus, est ei illicitus, ut etiam per se sit invalidus, quando potest ab Ecclesia invalidari (quales sunt actus iurisdictionis, & quales non sunt actus puri Ordinis) ut docent communiter Doctores; quia suspensionem impeditur quis ab usu, quantum potest ab Ecclesia impediri; quod tantum est verum de suspensio non tolerato, quia usus exercitus à suspensio tolerato verè est validus, quia eo ipso quod Ecclesia illum tolerat in favorem aliorum fidelium, relinquit illum sufficientem, etiam quando ipse se ingerit, ut validè exerceat actus erga illos, sub conditione, si ab ipsis fidelibus acceptentur.

Addidimus, *usum exercitum à suspensio non tolerato esse invalidum per se*; quia per accidens, quando scilicet est titulus saltem coloratus, & communis error in populo, usus seu actus erit validus, supplente pro tunc Ecclesia defectum potestatis impeditæ.

DIFFICULTAS VI.

Quando possit communicari cum suspensio.

15 COnueniunt Doctores, nullam esse prohibitionem, qua primariò & directè prohibeatur communicatio cum suspensis, adhuc in usu eorum à quibus sunt suspensi; prohibitionem tamen qua ipsi suspensi sunt prohibiti ab eo usu, reliqui prohibentur indirectè aut secundariò eos inducere ad usum, quando eis est futurus illicitus, ac pròinde prohibitum est & illicitum, prouocare suspensionem non toleratam ad usum ipsi prohibitum; non tamen suspensionem toleratam ad usum qui sit communicatio cum ipso prouocante, quia dicta Extravagante, *Ad evitanda scandala*, nobis est licitum cum eo communicare, ac si non esset suspensus. Vnde usus, qui sit pura communicatio cum aliis, erit ipsi suspensio tolerato licitus, quoties sit ad petitionem aliorum, si non sit illi alia prohibitio præter prohibitionem censuræ, & non sit in potestate suspensis, absolui à suspensione ante dictum usum.

DIFFICULTAS VII.

Ob quas causas ferri possit Suspendio.

PRImò est difficultas, An suspensio possit ferri absque culpa suspensis. Et non procedit difficultas de suspensione largè & improprie sumpta pro prohibitionem utendi potestate Ecclesiastica, quavis ratione posita, ob cuius violationem, etiam exercendo solemniter Ordinem sacrum, non incurritur irregularitas; quia talis suspensio ferri potest absque propria culpa, ob defectum aliquem indecentem vsui potestatis Ecclesiasticæ, ut ob defectum sanitatis, ut patet ex titulo de Clerico egrotante, in Decretalibus, & in 6. & ob defectum ætatis, & in penam alterius, ut lata fuit in cap. *Non est compos.* 14. de Temp. ordinat. ubi puer, qui anno decimotertio suæ ætatis fuit ordinatus Diaconus, suspenditur ab officio Diaconi usque ad legitimum ætatem, ob defectum ætatis: & etiam in confusione ordinantis. Sed procedit de suspensione strictè & proprie sumpta, lata in penam, siue puræ siue medicinale ipsius suspensis, quæ autem species censuræ, aut ipsi æquivalens, ob cuius tantum violationem in iure inuenitur lata irregularitas.

Circa hanc ergo difficultatem conveniunt Doctores, suspensionem strictè sumptam personalem specialem (id est directè, & per se positam certæ determinatæ personæ) non posse ferri, adhuc validè, nisi ob culpam propriam talis personæ; quia suspensio illa est propria pena, quæ absque propria culpa nequit adhuc validè imponi. Sed an suspensio personalis generalis possit ferri & incurreri absque propria culpa personæ particularis suspendendæ, dicemus Difficultate 1x.

Secundò est difficultas, An suspensio strictè sumpta, ut communiter fertur, possit ferri & incurreri ob culpam tantum venialem. Addidimus, *ut communiter fertur*, quia si suspensio sit tantum ab una functione, & ad breue tempus, ut ferri potest pro arbitrio Iudicis, absque dubio potest, ut pote pena levis, ferri ob culpam tantum venialem.

Circa difficultatem ergo sic intellectam Causatus in Summa v. *Suspensio*, Navarrus cap. 17. num. 159. & Auila 3. par. disput. 3. dub. 3. patet affirmatiuam tueri, quia etiam excommunicatio minor fertur & incurritur ob culpam tantum venialem.

Vasquez 1. 2. disp. 153. c. 5. Suarez disp. 4. sect. 4. de Agidiis disp. 13. dub. 3. patet negatiuam tradere, & merito: quia suspensio ex suo obiecto est gravis malum, & quod non facile tollitur, sicut tollitur excommunicatio minor (ex quo habet quod sit maior pena quam excommunicatio minor) quia excommunicatio minor potest tolli à quolibet Confessario, imò & à quolibet Sacerdote non approbato, non verò suspensio, quamvis non relaxetur, ut dicemus Difficultate x. ergo suspensio nequit ferri nisi ob culpam grauem seu mortalem, quamvis excommunicatio minor, ut pote pena levis, ob maximam facilitatem qua potest autem, possit ferri ob culpam tantum leuem seu venialem.

Observandum est, quòd ut suspensio lata contra participantes cum excommunicatis ab homine in eis, in quibus secundum ius tantum incurritur excommunicatio minor, sit valida, requiratur pen-

participantes moneri nominatim tribus monitionibus, vel una pro tribus cum competenti interuallo, ut constat ex cap. Statutum. 13. de Sententia excommunicat. in 6. iunctis cap. Statutus. 3. & Constitutionem. 9. eodem titulo.

DIFFICULTAS IX.

Qui possint suspendi.

DIFFICULTAS VIII.

Qui possint suspendere.

20 **C**onueniunt Doctores, in illis omnibus & solis esse potestatem ordinariam suspendendi, in quibus ex vi proprii muneris institui iure ordinario, siue humano siue diuino, est potestas Ecclesiastica in foro exteriori.

Vnde in Papa, & in aliis Episcopis habentibus subditos (quamuis non consecratis, sed tantum confirmatis) inuenitur potestas ordinaria suspendendi, & etiam in Legato Sedis Apostolicæ qui est à latere, quia in sua provincia habet iurisdictionem Episcopalem exteriorem, ut constat ex cap. 2. de Officio Legati, in 6. & in Vicariis Episcoporum, & in Capitulo sede vacante, & in eius Vicario, & in aliis Prælati non Episcopis, qui ex privilegio sunt exempti à iurisdictione Episcoporum, & gaudent Episcopali iurisdictione perpetua, & in superioribus Religionum, saltem in Generalibus, & in Provincialibus, & in Concilio Generali, & in Provinciali, & in Synodo Diocesana, & in Capitulis Religiosorum.

In illis autem omnibus & solis inuenitur potestas delegata suspendendi, quibus fuerit delegata seu commissa ab habente potestatem ordinariam, quia iste potestatem eam aliis capacibus delegare, ut patet ex cap. Cum Episcopus. 7. de Officio Ordinarii, in 6.

21 **O**bseruandum est Primò, excommunicatum, aut suspensum non toleratum, non posse licite neque valide exercere potestatem suspendendi (in quo Doctores conueniunt): nec valide etiam toleratum, adhuc quando provocatur à fidelibus (& consequenter neque licite) quia non obligat suo præcepto, aut quali præcepto, cum liberum sit subditis, non communicare cum illo in actibus iurisdictionis, quibus est priuatus; ac proinde neque valide suspensione ligare, quia incurio illius supponit inobedientiam, quæ tunc non reperitur, quamuis non impleatur præceptum excommunicati aut suspensi, etiam tolerati.

Ob supradictam rationem Ordinarius excommunicatus aut suspensus non toleratus, non potest, adhuc valide, suam potestatem suspendendi delegare, quia id est actus iurisdictionis; poterit tamen valide, quando est toleratus, etiam si illicite id efficiat, ut quando ipse se ingerit, quia eo ipso quod Ecclesia eum tolerat, relinquit sufficientem, ut possit valide exercere actum iurisdictionis (qui non sit præceptum) sub conditione tamen, si accipietur.

22 **O**bseruandum est Secundò ex cap. 1. de Sententia excommunicationis, in 6. suspensionem non posse licite fieri nisi in scriptis, & causam suspensionis exprimendo: bene tamen valide, ut supponitur in eodem capite, in quo qui aliter fert suspensionem suspenditur, seu potius interdicitur per unum mensem ab ingressu Ecclesiæ, & à diuinis officiis.

23 **C**onueniunt Primò Doctores, non Clericos suspendi non posse, quia non Clerici non sunt capaces effectuum suspensionis; nec non baptizatos, ob dictam rationem, & quia non sunt subditi Ecclesiæ; nec Summum Pontificem, quia etiam non est Ecclesiæ subditus, nec defunctos, nisi quoad aliquod ius ad fructus Ecclesiasticos, quod illis post vitam conueniat: posse tamen omnes alios Clericos, & solos viuos, quia isti sunt subditi Ecclesiæ, & capaces officij Ecclesiastici, & beneficij à quibus fit suspensio. Episcopum tamen non comprehendit suspensio generaliter lata, nisi illius fiat expressa mentio, ut constat ex cap. Quia periculosum. 4. de Sententia excommunicat. in 6. quod Sayrus lib. 4. cap. 12. & Auila extendunt ad Cardinalem non Episcopum, quia in sua Ecclesia est dignitate Episcopum.

Conueniunt Secundò Doctores, communitatem Ecclesiasticam (vnde Collegium, aut Capitulum) suspendi posse immediate & secundum se, suspendendo illam ut est unum corpus, seu ut communitas est, à functionibus ipsi communitati ut communitas est conuenientibus, ut supponitur in cap. unico De sede vacante, & in cap. Quia sepe. 40. de Electione, in 6. quia etiam communitatibus secundum se conueniunt officia & beneficia: & etiam posse suspendi, quasi mediate & ratione particularium personarum, suspendendo omnes personas in particulari illius communitatis à functionibus conuenientibus illis ut particularibus personis, & etiam utroque modo, quia communitas utroque modo sumpta potest peccare, & est capax suspensionis, & non est prohibiti suspendere communitatem, quamuis in capite Romana. 5. de Sententia excommunicationis, in 6. sit prohibitum excommunicare communitates.

24 **D**issentiant tamen Doctores, an suspensione lata contra communitatem ut communitas est, etiam suspendantur inculpabiles, ut membra & partes communitatis, à functionibus conuenientibus illis ut sunt membra communitatis.

Non desunt Doctores qui partem negatiuam tueantur, quia suspensio est poena impediens ius iam acquisitum ab ipsis particularibus; ergo nequit incurri absque propria culpa aut defectu.

25 **S**uarez verò disp. 28. & Egidius disp. 15. dub. 5. partem affirmatiuam tradunt, & merito: quia particulares suspendi, ut membra communitatis, non est per se puniri, sed tantum per acciden- participare poenam communitatis cuius sunt membra, & per acciden- puniri in his, quæ sibi conueniunt ut partibus communitatis quæ peccauit, quod non est contra rationem, sicut nec quod filius per acciden- puniatur infamia patris peccantis.

Suspensio verò lata contra communitatem directa non ad communitatem ut communitas est, sed ad particulares personas secundum se, non ligantur inculpabiles, ut contra Siluestrum & contra quosdam Canonistas, docent Nauarrus c. 27. nu. 151. Egidius & communiter Doctores: quia contra rationem est, quod quis absque propria culpa ob alienam, in se & secundum se, & per se puniatur.

puniatur, & iure acquisito ab ipso, ut particulari persona, priuatur, quod non tollit posse aliquem ob culpam alienam, nempe communitalis, aut capituli communitalis interdicti ab eo quod ei particularim conuenit, nempe à celebrando, quia ab hoc non interdictur, ut est formaliter usus potestatis, & iuris quod habet ad id, quia ratione ab eo impeditur suspensione, sed ut est quædam participatio, seu habitio rei diuinæ subiectæ dispositioni Ecclesiæ, quando adest aliqua rationalis causa.

DIFFICULTAS X.

Quibus modis possit impediri Suspendio.

26 Circa hanc difficultatem dicendum existimamus, omnia, quæ excusant opus à delicto cui annexa est suspensio stricta (ut fertur regulariter) à culpa mortali, ut defectum plenæ aduertentia, & ignorantiam inuincibilem, siue iuris, id est prohibitionis ob cuius transgressionem fertur, siue facti prohibiti, & etiam metum grauis mali, siue in corpore, siue in fama & honore, siue in diuitiis, quando opus cui est annexa suspensio, non est aliàs prohibitum iure naturali, impedire valorem suspensionis, quia suspensio strictè sumpta, quæ regulariter fertur, non incurritur nisi ob culpam mortalem, ut diximus Difficultate VII.

27 Addimus etiam, ignorantiam probabilem ipsius suspensionis latæ ab Ordinariis in suis statutis perpetuis eam impedire, ut significatur in c. *Ut animarum*. 2. de Constitutionibus, in 6. & etiam impediri per iustam appellationem factam ante incursionem ipsius suspensionis (nisi quando iudici concessum est, ut non obstante appellatione procedat in causa) non verò impediri, nec suspendi per appellationem sequentem post incursionem, quando suspensio est ab officio vel ab ingressu Ecclesiæ, ut constat ex cap. *Is cui*. 20. de Sententia excommunic. in 6. quod addimus, quia suspensio à beneficio, & ab aliis distinctis ab officio & ingressu Ecclesiæ, suspenditur per appellationem sequentem, ut ex dicto cap. deducitur, dum dicitur, suspensionem ab officio & ab ingressu Ecclesiæ, non impediri per sequentem appellationem, & id taceatur de suspensione à beneficio, & ab aliis.

DIFFICULTAS XI.

Quibus modis tollatur Suspendio.

28 Conueniunt Doctores, suspensionem, quæ lata est ut censura, tolli per absolutionem, sicut alias censuras, ut patet; latam verò in puram poenam non posse tolli, nisi aut ex se ipsa impleto termino siue temporis, siue operis, ad quem usque fuit lata, quod potius est cessare quam tolli, aut per dispensationem ante impletum terminum.

Tunc autem suspensio fertur ut censura, quando fertur ob contumaciam respectu Ecclesiæ, & medicinaliter, ita ut emendatione posita sit debita absolutio, ut quando fertur absolute, & post admonitionem: tunc verò in puram poenam, quando fertur ad determinatum tempus, aut in perpetuum, quamuis feratur ob contumaciam, aut quando fertur ab homine, & non præcessit admonitio adhuc per legem, quamuis absolute feratur, quia

in nullo casu ex his, quamuis ponatur emendatio, est debita ablatio.

DIFFICULTAS XII.

A quo possit auferri Suspendio.

Conueniunt Doctores, suspensionem absolute latam, nullum determinando tempus, ut eam quæ fertur addendo *in perpetuum*, indigere aliquo à quo auferatur, & idem est de ea quæ fertur usque ad aliquem terminum, ut auferatur ante illum, ut suspensio, quæ fertur usque ad certum tempus, ut per mensem, vel usque ad effectum alicuius operis, ut quousque fiat satisfactio. Addimus, ut auferatur ante illum, quia eo tempore elapso, aut eo opere facto ex se ipsa absque aliqua alia relaxatione, seu ablatione cessat, siue lata sit à iure, siue ab homine, siue ut censura, siue non censura (in quo contra nonnullos conueniunt communiter Doctores) quia tunc tantum fertur & incurritur, usque ad eum terminum, ergo eo termino elapso nequit amplius durare.

Est ergo difficultas, A quo possit auferri suspensio, quæ indiget auferri ab aliquo.

Circa quam dicendum est Primò, suspensionem contra aliquem nominatim, seu specialiter latam ab homine ut censuram, posse auferri ab ipso Iudice latore (& consequenter ab eius successore, & ab eius superiore) ut patet, & non posse auferri ab aliis, aliàs perturbaretur tribunal Iudicis ferentis.

Excipiuntur tamen duo casus, in quibus iudex latator non potest. Primus est, quando Clerici suspenduntur ab officio à suis Ordinariis; qui exhibuerunt Sacramenta hæreticis denunciatis, vel quia receperunt ab eis elemosinas, vel oblationes, vel quia eis tradiderunt Ecclesiasticam suspensionem, quia ablatio dictæ suspensionis reservata est Papa, ut constat ex cap. *Excommunicatus*. 13. de Hæreticis. Secundus est, quando quis non confitens beneficia dignis, & postquam semel ac iterum admonitus à Concilio provinciali, inuenitur culpabilis, suspenditur ab ipso Concilio à collatione beneficiorum, quia iste nequit restitui nisi à Papa, vel à suo Patriarcha, ut constat ex cap. *Gravimus*. 29. de Præbendis.

Secundò dicendum est, suspensionem à latam ut censuram, siue generalem qua communitas, siue specialem qua particulares persone suspenduntur, posse, quoties non reservatur, auferri ab Ordinario suspensis, ut efficaciter deducitur ex c. *Nuper*. 29. de Sententia excom. quia ex vi præte in absolutione illius, nullius tribunal turbatur, cum non fuerit lata ab homine, & ex altera, eo ipso quod non reservatur, videtur concedi inferius, aut in eo relinqui facultas ad id aliàs non esset necessaria reservatio, si Ordinarius non posset non reservatam auferre. Eam tamen non potest proprius Parochus, & multò minùs ordinarius Confessarius, auferre; quia tantum habet iurisdictionem in foro interiori, seu Sacramentali, in quo nequit suspensionem auferre, quamuis possit communicacionem, quia suspensio non impedit absolutiorem à peccatis, sicut impedit excommunicationem. Et ob eandem rationem suspensionem, adhuc ut censuram, quamvis specialem, & latam generaliter ab homine, non potest auferri.

ferre, nec Ordinarius in foro sacramentali, ob dictam rationem, bene tamen in foro exteriori, adhuc specialem generaliter latam, quia ablatione illius, tribunal eam suspensionem ferentis non turbatur, cum persona sit incognita.

Tertio dicendum est, suspensionem latam non ut censuram, sed in puram poenam, siue à lure, siue ab homine, adhuc generaliter, non posse auferri, nisi à potente dispensare in eo lure, quando lata est à lure, & nisi à Papa, quando lata est ab homine, seu à Iudice, sicut neque Iudex Papa inferior potest dispensare in alia pura poena legis, nec in alia pura poena lata per sententiam condemnatoriam etiam ab ipso, quia dicta suspensio non auferatur absolutione, sed tantum dispensatione, ad quam non est potestas in inferiore adhuc respectu poenae à se latae, nec conceditur inferiori ex eo quod non reuertetur, sed tantum ad absolutionem, quae est debita eo ipso quod persona est bene disposita.

Episcopus tamen potest omnem suspensionem suorum subditorum, prouenientem ex delicto occulto (id est ex delicto, nec notorio, nec manifesto, nec famoso, de quo in Tractatu de Irregulari. ad finem) & non deductam ad forum contentiosum, quamuis Papae reservatam, auferre, ut constat ex Tridentino sess. 24. cap. 6. de Reformatione: & ex privilegio potest quis absolui à suspensione, quae est censura à lure vel generaliter ab homine lata, quamuis Papae reservata per Bullam Cruciatam, & per privilegia nostrae Societatis.

DIFFICULTAS XIII.

De nonnullis Suspensionibus in particulari, quae lure sunt latae.

Primò, qui ordinatur ab Episcopo heretico, aut schismatico, aut excommunicato non tolerato, aut à simoniacò iuridicè declarato, & qui ab Episcopo, qui dignitati Episcopali renuntiavit, Ordinem sacrum suscipit, manet suspensus ab Ordine sic suscepto, ut constat ex c. 1. & 2. de Schismaticis, & ex c. 1. & 2. de Ordinatis ab Episcopo. & ex can. *Si qui à simoniacò*. 1. quæst. 1. & ex can. *Ordinationes*. 9. q. 1. & ex c. *Per tuas*. 35. de Simonia.

Et quamuis non pauci existiment, dictam suspensionem etiam incurri ab omnino ignorante defectum Episcopi, immerito tamen, ut aduertit Aegidius num. 34. quia nulla suspensio, nec quae est censura, nec quae est pura poena incurritur, nisi ob peccatum mortale, quod non committit ignorans inculpabiliter defectum Episcopi, & id exprimitur de ignoranter ordinato à schismaticis excommunicatis in canone *Ordinationes*. 9. q. 1. & de ignoranter ordinato à simoniacis in can. *Si qui à simoniacis*. 1. quæstione 1. & in dicto cap. *Per tuas*.

In cap. autem 1. de Ordinatis ab Episcopo, ubi significatur, ordinatum ignoranter inculpabiliter ab Episcopo, qui renuntiavit dignitati Episcopali, indigere dispensatione Episcopi, per dispensationem intelligenda est permissio Episcopi, quae cognita veritate permittat sic ordinatum uti Ordine suscepto, ut aduertit Aegidius n. 32.

Secundo, ordinatus ab Episcopo alieno absque licentia proprii, manet suspensus ab Ordine sic suscepto, ad beneplacitum proprii Episcopi, & E-

piscopus ordinans manet suspensus per annum à collatione Ordinum, ut decernitur in Tridentino sess. 23. c. 8. de Reformatione, nisi qui ordinatur, fuerit familiaris Episcopi alieni ordinantis, & habentis diocesim, & non merè titularis, & fuerit per triennium commoratus cum illo, ut deducitur ex c. 9. sequenti. Quod si Episcopus fuerit merè titularis, manet suspensus à Pontificalibus per annum, ut decernitur sess. 14. c. 2. de Reformatione, & familiaris ordinatus manet suspensus ut supra: & qui ante annum completum post vacationem sedis, impetratis à Capitulo reuerendis, Ordinem sacrum suscipit, manet suspensus ad beneplacitum futuri Episcopi, nisi ad id fuerit arctatus ratione beneficii suscepti aut suscipiendi, & ipsum Capitulum manet interdictum, ut decernitur sess. 7. c. 10. de Reformatione. Episcopus quoque, qui in aliena diocesi absque licentia expressa proprii ordinatur, manet absolute suspensus à Pontificalibus, & ordinatus ab Ordine suscepto, ut decernitur in Tridentino sess. 6. c. 5. de Reformatione.

Tertio, ordinatus scienter, aut ex ignorantia affectata, ante legitimam aetatem, aut extra tempora, aut absque dimissoriis, manet suspensus ab Ordine sic suscepto, per Extravagantem Pij II. confirmatam à Pio V. cuius facit mentionem Auila 3. p. disp. 5. dub. 7. ab ea tamen suspensione potest Episcopus absolueré, quamuis Sixtus V. in Extravagante *Sanctum & salutare*, absolutionem illius reservauerit Papae; quia eam reuocauit Clemens VIII. in Constitutione, quam affert Sayrus lib. 4. in fine, nisi quoad simoniace ordinatos. Sacerdos tamen sic simoniace ordinatus non fit irregularis, ex eo quod consecratur cum Episcopo ordinante, quia tunc eius ordinatio non est completa; quia nondum ei concessa est potestas absoluerendi à peccatis; ac praeterea inde tunc nondum incurrit suspensionem, quia haec tantum incurritur ob peccatum completum ordinationis: imò Suarez disp. 3. 1. sect. 1. & Aegidius excusat ab irregularitate canentes Epistolam & Euangelium in eadem Missa, quia actiones illae non censentur fieri post ordinationem, quia ordinatio durare censetur quamdiu durat Missa in qua fit. Nos tamen id existimamus falsum, quia actiones illae verè fiunt post iam perfectam ordinationem Subdiaconi & Diaconi.

Quarto, ordinans, aut praesentans ad Ordinem, accepta prius promissione aut iuramento ab ordinato, quod non petet ab eo alimenta, incurrit suspensionem per triennium, ordinans à collatione, & praesentans ab executione Ordinum, & ordinatus ab Ordine sic suscepto, donec à Papa dispensetur, ut exprimitur in cap. penult. de Simonia, in cap. verò *Per tuas*. 37. de Simonia, ordinatus ad praesentationem cuiusdam, cui promissit se non petiturum alimenta, interdicitur ad superiores Ordines ascendere, & in susceptis ministrare, etiam si ignoret id esse illicitum, quod Suarez & Auila tantum existimant verum quoad forum exterius, quia in eo praesumitur deliquisse; nos verò etiam quoad forum interius, quando id culpabiliter mortaliter ignorauit, ut significat Glossa.

Qui verò titulo ficto, ut ficto patrimonio, aut ficto beneficio, aut ficta pensione ordinatur, grauius peccat, sed non incurrit suspensionem, ut contra Nauarrum cap. 27. nu. 158. & contra Medinam, in Summa cap. 11. §. 8. docent Auila 3. p. disput. 5. dub. 5. & Aegidius dub. 5. numero 38. quia

Aegidius.

37

38

Nauarrum

Auila

quia id nullo Iure de cernitur, quia canon *Neminem*, & canon *Sanctorum*. 70. distinct. 70. ubi suspenduntur qui ordinantur absque titulo, reuocati sunt per cap. *Cum secundum*. 16. de Præbendis, ac proinde Tridentinum sess. 21. cap. 2. de Reformatione, ubi requirens titulum ad Ordinem sacrum suscipiendum, se remittit ad pœnas antiquorum Canonum contra eos qui aliter ordinantur, non se remittit ad dictos canones *Neminem* & *Sanctorum*, utpote reuocatos per aliud Ius ante Tridentinum, sed ad alios Canones, nempe ad supra citatos, de Simonia, & ad alios, ubi puniuntur ordinationes factæ absque titulo, præterpositis pactis simoniacis, aut eis æquivalentibus.

Qui autem ordinatur ab alieno Episcopo per literas dimissorias falsa relatione obtentas, incurrit suspensionem latam contra eum qui ordinatur ab alieno Episcopo sine licentia aut dimissoriis proprii Episcopi, quia ordinatur absque veris seu validis literis dimissoriis; non tamen incurrit suspensionem, qui ficto titulo iam ab Episcopo decretus ordinari, postea vera relatione aut simplici petitione obtinet literas dimissorias; quia quod proximè mouet ad eas conferendas, non est titulus fictus, sed vera relatio, aut simplex petitio.

Quintò, ordinans simoniacè manet suspensus à collatione omnium Ordinum, & primæ tonsuræ, & à Pontificalibus, & ab ingressu Ecclesiæ; ordinatus verò manet suspensus ab Ordinibus sic susceptis, absque vlla spe ascendendi ad superiores Ordines: quæ pœna omni priuilegio ablato reseruantur Papæ, ut exprimitur in Extrauagante Sixti V. relata à Sayro lib. 4. cap. 14. & in Constitutione Clementis VIII. relata ab eodem in fine eiusdem libri.

Sextò, ordinatus per saltum est suspensus ab Ordine sic suscepto, ut deducitur ex can. *Sollicitudo*. 52. distinct. & ex cap. unico de Clerico per saltum promotò, & supponitur in Tridentino sessione 23. cap. 14. de Reformatione: in ea tamen suspensione potest Episcopus dispensare, si sic promotus non ministravit (ut exprimitur in Tridentino) quod additur, quia si ministravit, incurrit irregularitatem per violationem suspensionis, in qua solus Papa potest dispensare.

Septimò, qui post matrimonium contractum, quamuis non consummatum, suscipit Ordinem sacrum aliter quam in Iure conceditur, manet suspensus ab Ordine sic suscepto, & ab aliis suscipiendis, & à promotione ad beneficia: quam suspensionem, vel potius irregularitatem aufert potest Episcopus, si ordinatus Religionem ingreditur, ut exprimitur in Extrauagante *Antiqua* legis XXI.

Octauò, qui ob percussione Clerici excommunicatus suscipit Ordinem, manet suspensus à susceptis, à qua suspensione solus Papa absoluit, nisi Religiosus, qui id aliquo modo ignoranter fecit, quem eius Prælatus absoluit, ut constat ex cap. *Cum illorum*. 32. de Sententia excommunicationis.

Nonò, Sacerdos, qui absque Parochi licentia, cuius priuilegijs aut consuetudinibus inquit, sponsis benedicit, aut matrimonio coniungit, manet suspensus quamdiu ab Episcopo Parochi absoluitur, ut decernitur in Tridentino sess. 24. c. 1. de Reformatione matrimonij: quod Suarez computatione 31. sect. 3. limitat, ut hæc suspensio tantum sit ab Officio Sacerdotali: alij verò eam extendunt, & meritò, ut sit absolutè, ab officio videlicet & beneficio, quia absolutè traditur.

Decimò, Religiosus suscipiens Ordinem sacrum in apostasia, ab eo suspenditur in cap. ultimo de Apostatis.

Omittimus plures alias suspensiones Iure laicæ, quia rarò occurrunt, & videri possunt apud Suarez, Egidiu, & alios. Aduertimus tamen, plures suspensiones à nonnullis adferri, quæ verè non sunt, præsertim eam, quæ dicunt esse suspensionem Clericum, qui est publicus peccator, præsertim concubinarium; quod esse falsum, deducitur ex Tridentino sess. 21. c. 14. de Reformatione. Sodomita quoque non est suspensus, ut aduertit Egidius n. 56. quamuis Pius V. sua Constitutione pontificale nefas exercentes omni beneficio, officio, dignitate & priuilegio clericali priuet, quia hæc Constitutio non obligat ante sententiam ludicis, præsertim sodomitam occultum, ut aduertunt Suarez & Egidius: imò ea Constitutio & pœna frequentiam seu exercitium requirit.

